

een stad, waar blijer klanken langs de kleurige gevels opstijgen? Denk aan een Londenschen Zondag, die u doorweekt met een gevoel van ellendige sufheid, van spleenige ijdelheid. Hier loopen ze, onze dappere menschen, die de heele week gestaag gewroet hebben, als een goedaardig-jolige bent, stapsgewijs achter een kleurig vaandel, standaard of kartel, beladen met kletterende en in de winden zwierende metalen eerepenningen, heelder troepen, gezapige kudde van menschen, vastbesloten of gedwee, achter toeterende, fijfelende, blazende muzikanten. Een van hen heeft een reusachtige koperen slang om zijn lijf gekronkeld, hij prottert schetterende klanken uit een bombardon, de man krijgt er poffertjes van op zijn bolle wangen. Hij doet denken aan den antieken Laocoon, die door slangen omkronkeld wordt. De groote trom of grosse-caisse, ook genaamd: djingel, geeft bimmende knallen, die de vreugd rythmeeren en die telkens een nieuw deuntje aankondigen. Het dwarsfluitje jodelt, de klarinet gilt, in schrille diskanten, de clairons trompetten als herauten de blijdschap hoog uit, dat het stijgt tot aan de hooge puntgevels, waar ge, tot aan de zoldervensters, glundere koppen al wuivend ziet te voorschijn komen. En langshenen de muzikanten draven de menschen mee, de kinderen dansend voorop. De meisjes hebben haar witte kousen aangedaan om naar 't bal te marcheeren, de jongens, blootshoofds, fluiten en schuifelen, een paar vingers in den mond: alles hippelt en trippelt, flikkert er op los, en voelt zich lekker op z'n Zondagsch. De meisjes loopen arm aan arm; de jongens duwen en stooten, trekken en vechten. Er tijgt een rollende stroom van geluid over de straat. Zoo zit de Antwerpsche lucht vol gezellige leute en plezantigheid en 't werkt aanstekelijk.

Want, hoor, ze gaan zingen! 't Is een zomeravond in een der bedrijvige volkswijken. En ze slieren langs smalle stegen, langs plein en straat, de theorieën van keeren en deernen, die luidkeels hun hymne aan 't leven uitgieren. 't Is het poenige straatlied, het gore deuntje met zijn vieze bijzonderheden en zijn ruwe geluiden. Maar luister goed, daarboven uit ontbloeit plotseling een heldere galm, de rythmus, die grofheid was, zwelt aan tot iets breedts en machtigs, het ruwe gehuil smelt weg in een breed joviaal gezang, dat breder en breder gaat uitdeinen en waar iets uit opflakkert als een rosse, hartstochtelijke gloed.

Gade-weg, gade-weg, wij-zijn-hier,
wij zijn de joengers van het Schipperskwartier!

of, met wijd-uitbrallende brooddronkenheid, de wijsgeerige beschouwing, fatalistisch, met, in den klank, iets van berusting om de dingen die niet te verhelpen zijn, om den nood waar ge een deugd moet van maken:

En laat da' gaan, laat da' maar gaan,
En as me dood zijn is 't gedaan!